

Thomas Köck

Songs from the second floor

10 anys de Simon Stephens al taller internacional de l'Obrador d'Estiu, Pausa 40 (2018)

Probablement el millor del taller de Simon Stephens —a banda, no cal ni dir-ho, de l'increïble dinar que cada dia fèiem a la Sala Beckett, la platja, la piscina de la terrassa de l'hotel, les llargues passejades per Barcelona al matí amb un cafè o encara amb una mica de ressaca o tot alhora— era que no escrivíem massa. Parlàvem i discutíem — però ni tan sols de com escriure, només de tant en tant. Parlàvem del sol i de la posta de sol, del temps, de l'idioma, dels grans èxits, de l'apocalipsi, del vòlei platja, de Barcelona, de música i —sí, de vegades podia passar— també de teatre.

En Simon mai no va intentar ser aquesta mena de professor que insisteix a dir-te com funciona una escena, com funciona el teatre, com funcionen els llums o el teló o com has d'escriure obres de gran èxit, bons diàlegs o, com a mínim, frases senceres. No hi havia cap catàleg, cap conjunt de regles amb què ens torturés, no feia servir un grapat de clàssics, no ens ensenyava com es fa, no ens demanava que escriguéssim el mateix un cop i un altre i que ho portéssim el dia següent per analitzar-ho. La qual cosa, no hi ha dubte, és bàsicament com funciona això d'escriure. Si vols endegar un procés creatiu, no pots arribar i dir «apa, fes-ho», perquè no passarà res. I si ha de passar alguna cosa, no sonarà gens poètic, sinó com els deures que et manen a l'escola. Fins i tot si els agrada a la gent, per sempre més et miraràs aquelles paraules amb gran precaució. Has de trobar com començar sense tenir la sensació d'haver de fer alguna cosa ara. No vols tenir la necessitat de ser creatiu ara mateix. I, com a escriptor, saps que probablement mai no saps realment què vol dir escriure, com entrar de ple en aquest dur i esgotador procés d'escriptura que s'apodera de tot el teu cos i alhora l'allibera. I, de fet, no ho vols saber. No vols tenir la sensació que controles, que has de dir alguna cosa, que això que has escrit té sentit i que pots controlar-ne el sentit.

Vam parlar d'això i d'altres coses (com ara de l'art rock contemporani, el trip hop, els clubs nocturns de Barcelona, els micos, les nostres biografies, l'univers, l'origen de la humanitat, els bars d'absenta, el sol i la posta de sol o l'olor del mar al matí) en un dels teatres més destacats de la ciutat, crec jo, a la Sala Beckett. Un lloc que no s'assemblava gens a un teatre. Especialment si penses en els enormes teatres estatals alemanys, on tot ha de tenir sentit quan res vol dir res de res, mentre no pares de lluitar contra la història d'aquell edifici. Durant el taller a la Sala Beckett tot plegat

s'assemblava més a una recerca oberta sobre el que el teatre, o almenys escriure per al teatre (nacional), podria ser en el futur. Sense pensar molt en obligacions nacionals o desigs envers la literatura (dramàtica). Ara mateix no estic d'acord amb el que volen els teatres nacionals, que té alguna cosa a veure amb el teatre ultra-representacional i tradicional austríac, que és d'on jo vinc, però no tinc molt a veure amb els no-tan-ultra-representacionals-tot-i-que-encara-tradicionals teatres alemanys estatals en què actualment treballa però que em resulten una mica estranys (o jo els resulto estrany, no sé). Allà em consideren austríac, però em sento com un estudiós del teatre alemany. Penso que provens de certes tradicions i també penso que no hi ha res millor (per aclarir el teu propi interès i llegat a l'hora d'escriure) que parlar-ne amb gent que prové de diferents tradicions i que no tenen ni idea del que parlen. Perquè aleshores ho has de repensar tu mateix. I aleshores t'adones que tots els fantasmes i costums nacionals, les formes tradicionals de reflexionar sobre la identitat i l'escriptura amb què vas créixer, tots els temes que vas trobar en els teus propis contextos nacionals, són borrosos. El mateix objectiu d'escriure es torna borrós quan n'has de parlar amb gent d'altres continents en què, per exemple, el teatre grec, el cor o Antígona no formaven part del seu llegat nacional sinó que eren l'arma imperialista per lluitar contra cultes arcaics. No hi ha dubte que has d'estar disposat a aquesta mena de debat, a sentir-te insegur sobre les teves pròpies tradicions i costums —un magnífic exercici de democràcia o de comunitat al qual tots els nacionalistes arreu d'Europa s'haurien d'enfrontar ara mateix: asseure's, parlar sobre què penses del teus propis orígens nacionals i descobrir que no és més que un conjunt d'històries que s'expliquen i es tornen a explicar fins que algú se les sap tan bé com per confondre-les amb la història real. Almenys per a mi, escriure comença amb una mena d'incertesa, de precarietat (i és això en el que em vaig concentrar durant aquest taller internacional) per tal de repensar les nostres tradicions i costums, per perdre'ls i reclamar-los, per sentir-se insegurament estranger i estrany, en què havia de tornar a aclarir per mi mateix certes coses sobre la meua escriptura, gràcies a gent d'altres continents o països que no tenien ni idea de què parlaven quan parlava sobre el que creia que per a mi eren les coses més bàsiques i més universals.

Pots llegir l'original en anglès [aquí](#).

Mots clau: austríac (teatre), Obrador d'Estiu, processos d'escriptura, Simon Stephens, Thomas Kock

Entrada anterior
Experiència de grup

Entrada posterior
Simon People Barcelona

Últims números

[Veure'ls tots](#)

(Pausa.)

[Textos legals](#)

[Política de cookies](#)

© 2020 revista pausa. Tots els drets reservats

[Qui som](#)

[Enllaços d'interès](#)

**Diputació
Barcelona**

Institut del Teatre

Contacte:
pausa@salabeckett.cat